

Hent meningen!

Skærtorsdag 2008, 2. Ræ

Sl 116; 1. Kor 11,23-26; Joh 13,1-15

Det er en kendt sag, at mange mennesker har det eller har haft det svært med at tage del i nadveren, har haft en (usynlig) hindring. En af dem, der havde sine problemer med det, var forfatteren Martin A. Hansen. Han skriver om det i sin dagbog, en aften han ligger på hospitalet med en dødelig sygdom. Det er en stærk beretning, dels fordi han skriver under netop **de omstændigheder**; dels fordi han gør op med mange af **de sædvanlige indvendinger**; dels fordi – og stærkest – han fortæller så **ærligt** om det, får det sat på spidsen, hvad **den egentlige indvending** er – men som det måske er de færreste, der erkender.

Han fortæller: ”Jeg forstod omsider at netop synderen måtte godt komme!” Men han forstår ikke rigtig ordet synder.

Selvfølgelig vidste han godt, hvad det handlede om – ens brist, de kroniske og de akutte, de uforsvarlige gerninger, ukærligheden, fortvivlelse og meget andet. Men det blev ligesom kun ord – det var uden omkostninger at bekende det. Der var altså noget mere.

Hvad? ”Jeg fornåm blot hindringen som noget massivt mellem mig og det som alteret måske kunne give.”

Han spørger så selv, om det kunne være tvivl – og siger at det kunne det, han havde ingen problemer med at tro, for så vidt tro handler om visse påstande: Guds eksistens, Kristi liv, korsdød og opstandelse – og føjer så til: *I hvert fald volder det min forstand lige så stor Vanskelighed ikke at tro det.* Trods alt hvad der kan frastøde ved evangeliet, var der noget der **”hængte hjerteligt ved”**.

Hindringen var der – *alligevel* kom han, ligger der ved korsranken, betragter alteret – med historikerens glæde over fortiden, æstetikerens glæde over skønheden, slægternes tiltro til alteret, dets åndskraft. Men ham selv, hvad med ham selv? ”Men brat tænkte jeg nu, mens vi knælede, på mit eget ærinde, der endnu ikke var indhentet af *en virkelig mening* – og så bliver hans blik tørt, nøgternt, ser på alteret som det er, ”*et gammeldags sært bohåve med huller i træe....*”

Og så går det op for ham, at *tvivlen* er synden, hindringen, en slags død, fjernhed – som han borgerligt kunne leve anstændigt

med, men ikke *personligt*. Og så aner han noget andet. Han fik vinen og brødet og sagde til sig selv: "**Det er, som det siges.**"

"Og da jeg kom ud, var dagen anderledes, den var det både for Vera og mig. Lyset, tingene, var anderledes, det var anderledes at træde på jorden. Meget anderledes var det ikke, det var ikke oprivende eller overvældende. Det var snarere så fint, som at en lille dråbe af fremmed ren kraft var dryppet i et kar, så det fornemmedes overalt i vandet. Nu fornå man 'det andet' som noget simpelt virkelig, der fortonede sig, ufølgeligt for tanken i mægtige fjerne perspektiver.

Og sådan forstod man da at der var en mening i den refleks at vi gik til alters. **Meningen skulle hentes.** Meningen skulle man ikke komme med, når som man var, den kunne bare gives."

Det betød ikke for ham, at al hindring var væk, men som han skriver: "Men nu er der brudt huller i den. Og sidste nat i kampen med lidelsen blev hindringen selv uvirkelig, som en tåge der veg til siderne..." (Dagbøger 2, 903)

Hvorfor nu tage denne meget personlige beretning frem i dag? Selvfølgelig fordi det er **skærtorsdag** – nadverindstiftelsens dag.

Men den prædiketekst vi har, handler jo netop ikke om nadverindstiftelsen. Hvorfor så? Af to grunde – den første er den, at vi hørte nadverens stærke ord fra Paulus hånd: ”Dette er mit legeme....Dette bæger er...mit blod.” **Det er, som det siges** . Det er ikke som vi kan forstå det til eller tro det til. Det er den ufravigelige forudsætning for at hente velsignelse ved nadverboder – ikke som vi kan forstå eller tro – men *som det siges*.

Den anden hænger sammen med det – den rammende bemærkning – fremhævet af ham selv: *”Meningen skulle hentes. Meningen skulle man ikke komme med, nar som man var, den kunne bare gives.”*

Da jeg læste det først gange slog det mig umiddelbart: Det var det disciplen Peter ville, - det er det, vi alle vil. Martin A. Hansen understreger at lige på det her punkt er han slet ikke noget særligt – han og vi vil med Peter selv komme med meningen. Vi vil have mening i det, der sker ud fra vore forudsætninger, ud fra hvad vi finder rimeligt. Vi vil have et regnestykke, vi kan få til at gå op – *vi vil slet ikke have evangeliet*. Det er den massive hindring. Det er synden, der avler al anden synd. Vi vil selv

komme med meningen, bestemme livets mening. Vi vil ikke leve vort liv på evangeliets forudsætning og betingelse.

Derfor værgede Peter for sig. Det her går ikke! Hvad går ikke? At Gud bøjer sig ned under os, vasker os. Det går ikke, at Gud gør sig snavset, bevæger sig under sin værdighed. Men nedenunder alle disse indvendinger handler det om noget andet, at al mening med livet og tilværelsen, tages ud af Peters hånd og lægges i Guds hånd. Deraf protesten: *"Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder."* Altså: *Jeg vil selv have hånd i hanke med mit liv – jeg vil selv fastsætte dets mening. Jeg vil kun det, jeg kan forstå og tro!* Men hvis det er betingelsen – og det er den betingelse mennesket af sig selv – af naturen stiller – så er fællesskab med Jesus, - og dermed med Gud gjort umulig. *«Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.»*

Det er forudsætningen for at have med Gud at gøre, uden det bliver til fordømmelse og evig fortabelse, at Gud selv i Kristus går ind under vort syndige tag (DDS 471,1). Det er forudsætningen at han tager sig af anklagen. Det eneste, vi kan gøre, er at tage imod den mening, Gud rækker os i Kristus. Ja, at han rækker os Kristus,

at leve vort liv alene på tilgivelsens vilkår – ”Det er som det siges”.

Hvad der siges, tolker salmedigteren med stærke ord:

*”..han gav mig sit hellige legem og blod...*

*Hvo ville da vel*

*anklage min salig benådede sjæl?*

*Hvo vil mig fordømme? Thi Kristus er her.*

*som gør mig retfærdig og haver mig kær;” (DDS 471,2)*

Den mening Gud rækker os i Kristus, er at leve i den frihed, der hedder en benådet sjæl.

Og det er tilstrækkeligt. Det er naturligvis dåben, der henvises til – den dåbspagt, der er en god samvittighedspagt – dvs en samvittighed befriet fra Guds vredes dom – som nadveren bekræfter. Det er det, der er Guds ultimative mening med dit liv, at du skal eje Kristus, findes i ham, at hele dit liv skal være skjult i ham, så du kan *”stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed.”*

Det er det, der er som en dråbe af kraft, så alting bliver nyt: *”..en lille dråbe af fremmed ren kraft var dryppet i et kar så det*

fornemmedes overalt i vandet.” Kraften spredes ud i karet. Det kar er os... Salmedigteren fortsætter netop med den side:

*Ham vil jeg og tjene med hjertelig lyst*

*Og lyde hans ryst.”*

Og lyde hans røst – hvad siger hans røst: gå ud i livet med den mening, der som en dråbe af kraft spreder sig i dit liv, gå med forbilledet i sind og tanke: *”Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.”* Peter siger meget præcist, hvad det handler om, når han senere skriver: *”Kærligheden skjuler en mangfoldighed af synder”* (1. Pet 4,8). Hvad er det første, der ligger for, når du forlader nadverbordet, går i verden som på en gang er anderledes og dog den samme? Det er at gå med det nye, at livet kan leves på kærlighed i stedet for gengældelse, kan leves på at give i stedet for kræve, kan leves på at favne i stedet for at støde bort, kan leves på at give livet bort i det mest ydmygende, der skal gøres, at vaske den andens føder. At livet er i *at elske!*

Så kan hånden vendes om. Så kan hånden i stedet for at forlange afstand og kommandere ’ingen indblanding’, blive åben som en

moden frugt, modne druer og modent korn, der kan give liv.

Sådan siger Jesus senere til dem: *Større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner!*

Når man er ung, vil man gerne se den helt klare mening med livet.

Det er forståeligt. Det er godt at ville noget med livet. Det er dobbelt godt at ville det, Gud vil. Derfor spørger mange også, hvad der er meningen lige præcis med mit liv – hvad skal jeg med det. Og har en forventning om, at Gud så har noget helt specielt til netop en selv. Det er også meget muligt, han har det. Det er muligt, han giver dig klar besked om det. Under alle omstændigheder er ansvaret for, hvad du vælger dit eget.

Men Gud giver aldrig nogen i hans rige en sådan særlig mening med sit liv – en bestemt opgave, tjeneste i hans rige eller lignende – *forud for eller uden om den mening*, vi her har talt om: at meningen med dit liv er at du skal leve det på syndernes forladelse ved at Jesus vasker dine føder, - og at den mening skal forplante sig ud i alle afkroge af dit liv, som en lille dråbe af fremmed ren kraft var dyppet i et kar, så det fornemmedes overalt i vandet.



Vi vil gerne selv skabe en mening med livet. Men hvor langt holder den egentlig? Det holder kun til det falder sammen. Men den mening, Jesus rækker Peter, den mening vi ikke selv kan bringe men som kun kan hentes, den holder her og i evigheden – så stærk af den, så altfavnende at den kan gælde ethvert menneskeliv. **Det er at følge Kristus!**

Så opgiv dit krav på at forstå, på at kunne tro – gør det eneste, der er at gøre: kom – kom til nadverbordet og tænd evt et lys som symbol på den mening, du henter der, og som holder – at være elsket af Gud, elsket fri af fortabelsen, - og at elske din næste – lade kærligheden skjule en mangfoldighed af synder, både hos dig selv og hos din næste.

458: Zion pris

456: Vor Herre Jesus i den nat

476: Kornet som dør i jorden

-----

319: Vidunderligst af alt på jord

471: O glædelig dag